

l'IRPF, que inclou els ingressos subjectes a aquest impost, el qual s'ha posat en relació a l'augment de l'IPC provincial -no es disposa de dades de nivells menors- durant els mateixos anys. Pel que fa a la dada del Moianès del 2007, que va esdevenir comarca oficialment el 2015, s'han ponderat les quantitats dels municipis que van conformar-la, així com s'ha recalculat també la xifra del Vallès Oriental, el Bages i Osona per a l'any d'inici amb els municipis que en formen part ara.

Es tracta, per tant, d'un càlcul aproximat, ja que la inflació no ha variat igual a totes les comarques i municipis de tota la província i, a més, no és un indicador perfecte per reflectir l'evolució del cost de la vida, com tampoc la base imposable de l'IRPF és un mirall perfecte dels ingressos. És, però, un indicador orientatiu segons el qual el conjunt del país ha perdut poder adquisitiu, ja que els recursos mitjans han crescut un 16,4%, dels 20.843 als 24.255 euros, però l'IPC s'ha inflat més, un 17,5%.

La diversitat interna, però, és molt elevada pel que fa a aquesta evolució, ja que 21 de les 42 comarques haurien guanyat capacitat de compra i l'altra meitat n'hauria perdut. On hauria caigut més és a l'Aran (-17,5 %), l'únic territori on fins i tot la renda ha caigut en termes absoluts (-1,7%), però també a la Cerdanya (-11%) -s'ha tingut en compte la inflació gironina, ja que la capital forma part d'aquesta província- o l'Alta Ribagorça (-8,7%). Per contra, la capacitat de compra s'hauria incrementat molt a la Segarra (+15,1%), el Priorat (+10,9%) o la Ribera d'Ebre (+10,6%).

Sobre el mapa, sembla que han perdut poder adquisitiu sobretot les comarques properes a la costa -excepte el Baix Llobregat-, les de muntanya entre la Cerdanya i l'Aran, i el Segrià i el Moianès. Tot i això, si es posa la lupa a nivell local, encara hi ha més diversitat, i 391 dels 947 municipis han perdut poder adquisitiu (el 41,3%), amb reduccions i increments molt més extrems que en el cas comarcal, ja que l'arribada i marxa d'una renda elevada pot fer fluctuar molt les dades dels pobles petits.

Així, per exemple, la base imposable mitjana ha caigut a Cava (Alt Urgell) dels 24.325 als 11.676 euros, quantitat que, unida a l'augment de l'IPC, hauria comportat una caiguda del poder adquisitiu del 67,8%. En canvi, a Savallà del Comtat (Conca de Barberà), l'increment de la capacitat de compra seria del 127,7%, i a Santa Cecília de Voltregà (Osona), d'un 117,8%. Costa de creure que tota la població d'aquests pobles hagi duplicat o perdut la meitat dels ingressos, sinó que s'ha de tractar de distorsions causades per alguns casos extrems.

[despiece]

El Solsonès, la desena comarca amb més creixement del poder adquisitiu

A nivell comarcal, el Solsonès va experimentar un creixement del 5,6% del seu poder adquisitiu, situant-se en el "top ten" de les comarques catalanes que han tingut un creixement més alt durant aquest període entre el 2007 i 2018.

Amb tot, aquesta recuperació no ha estat uniforme a tots els municipis del Solsonès. Solsona, Olius, Llobera i Navès han tingut creixements moderats propers al 3%. Riner, Sant Llorenç de Morunys, Pinós i Castellar de la Ribera han assolit creixements entre el 10 i el 20%. Lladurs i Odèn han crescut per damunt del 20%, i Pinell de Solsonès i Guixers ho han fet per damunt del 60%.

Malauradament també hi ha hagut municipis solsonins que aquests anys no han aixecat el cap i que han perdut poder adquisitiu, com La Coma i la Pedra (-3,7%), Clariana de Cardener (-10,1%) i La Molsosa (-17,2%).[despiece]

[noticiadiari]2/211842[/noticiadiari]

Pel que fa tan sols als municipis de més de 20.000 habitants, amb menys risc de fluctuacions d'aquest tipus, els que han perdut més poder adquisitiu són Amposta (-11%), Salou (-10,9%), el Vendrell (-9,2%), Palafrugell (-9%) i Sant Cugat del Vallès (-8,1%). Castelldefels, per contra, l'hauria incrementat un 16,2%, molt per damunt de Valls (5,1%), en segon lloc, Sitges (4,7%) o

Olot (3,6%). Tota aquesta informació es pot consultar interactivament en el mapa següent.

Durant aquest període, els pobles petits han incrementat el poder adquisitiu, de mitjana -un 8,4%, en els de menys de 1.000 habitants-, mentre que els municipis mitjans i grans n'haurien perdut. Es tracta, però, d'una correlació poc exacta, ja que hi ha un altre element que explica millor aquesta evolució: les rendes mitjanes de l'inici del període analitzat, el 2007. Allà on eren més baixes, el poder adquisitiu ha crescut més, mentre que allà on eren elevades ha disminuït.

Tal com es pot comprovar en el gràfic inferior, els municipis amb bases imposables de l'IRPF inferiors a 13.000 euros han augmentat la capacitat de compra fins a un 19,1%, percentatge que es redueix a mesura que augmenten els trams d'ingressos fins que, a partir dels 19.000 euros, el poder adquisitiu passa a decaure. I ho fa fins i tot un 8,6% de mitjana en els municipis que el 2007 eren més rics, amb bases imposables superiors als 25.000 euros.

```
!function(){"use strict";window.addEventListener("message",(function(a){if(void 0!==a.data["datawrapper-height"])for(var e in a.data["datawrapper-height"]){var t=document.getElementById("datawrapper-chart-"+e)||document.querySelector("iframe[src*='"+e+"'"]");t&&(t.style.height=a.data["datawrapper-height"][e]+"px"))}})}();
```

Això respon a una progressiva reducció de les desigualtats internes al país? Sembla difícil que la resposta sigui aquesta, ja que la majoria d'indicadors apunten a que, en aquest mateix període, les diferències salarials i de patrimoni han crescut. Caldria buscar altres explicacions, però una d'elles podria ser que, malgrat que les pensions són baixes, aquestes han pujat els darrers anys més que la inflació, cosa que faria que els municipis amb molts jubilats, tot i partir d'ingressos mitjans baixos, hagin millorat el poder adquisitiu. I en molts pobles petits, el pes de la gent gran és elevat, ajudant a tibar cap amunt les dades locals.

Sigui com sigui, les taules següents mostren de nou totes les dades sobre les bases imposables, la inflació i l'evolució del poder adquisitiu calculat amb aquest criteri, per a totes les comarques i municipis, podent reordenar les columnes per analitzar on ha variat més o quines són les que tenen nivells d'ingressos més elevats, per exemple. Cal tenir en compte, en tot cas, que les dades inicials de Tiurana són del 2009, ja que no hi havia prou informació estadística els dos anys anteriors, mentre que la de la Canonja és del 2010, quan es va segregar.

```
!function(){"use strict";window.addEventListener("message",(function(a){if(void 0!==a.data["datawrapper-height"])for(var e in a.data["datawrapper-height"]){var t=document.getElementById("datawrapper-chart-"+e)||document.querySelector("iframe[src*='"+e+"'"]");t&&(t.style.height=a.data["datawrapper-height"][e]+"px"))}})}();
```

```
!function(){"use strict";window.addEventListener("message",(function(a){if(void 0!==a.data["datawrapper-height"])for(var e in a.data["datawrapper-height"]){var t=document.getElementById("datawrapper-chart-"+e)||document.querySelector("iframe[src*='"+e+"'"]");t&&(t.style.height=a.data["datawrapper-height"][e]+"px"))}})}();
```